

Αριθμός 218/2007

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
ΣΤ' Ποινικό Τμήμα - Σε Συμβούλιο

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Γεώργιο Σαραντινό, Αντιπρόεδρο, Μιχαήλ Δέτση - Εισηγητή και Αιμιλία Λίτινα, Αρεοπαγίτες.

Με την παρουσία και του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Βασίλειου Μαρκή (γιατί κωλύεται ο Εισαγγελέας) και της Γραμματέως Πελαγίας Λόζιου.

Συνήλθε σε Συμβούλιο στο Κατάστημά του στις 10 Οκτωβρίου 2006, προκειμένου να αποφανθεί για την αίτηση του αναιρεσείοντος - κατηγορουμένου , περί αναιρέσεως του υπ' αριθμ. 734/2005 βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών.

Το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών, με το ως άνω βούλευμά του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτό, και ο αναιρεσείων - κατηγορούμενος ζητεί τώρα την αναίρεση του βουλεύματος τούτου, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 14 Φεβρουαρίου 2006 αίτησή του αναιρέσεως, η οποία καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 498/2006.

Έπειτα ο Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου Βασίλειος Μαρκής εισήγαγε για κρίση στο Συμβούλιο τη σχετική δικογραφία με την πρόταση του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Δημοσθένη Κορδοπάτη με αριθμό 230/19.05.2006, στην οποία αναφέρονται τα ακόλουθα:

"Εισάγω, σύμφωνα με το άρθρο 485 παρ. 1 Κ.Π.Δ., την υπ' αριθ. 26/14-2-2006 αίτηση αναιρέσεως του κατηγορουμένου κατά του υπ' αριθ. 734/2005 βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών, και εκθέτω τα εξής:

Το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Αθηνών, με το υπ' αριθ. 4068/2004 βούλευμά του, παρέπεμψε τον ανωτέρω κατηγορούμενο στο Ακροατήριο του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Αθηνών, για να δικασθεί για την τέλεση της αξιοποιήσιμης πράξεως, της κατοχής και διαθέσεως προς πώληση, χωρίς δικαίωμα, έργων που είναι αντικείμενα πνευματικής ιδιοκτησίας, κατ' επάγγελμα (άρθ. 13 στ' Π.Κ., άρθ. 66 παρ. 3-1, 5 και 6 Ν. 2121/1993), την οποία φέρεται ότι τέλεσε, στην Αθήνα, την 22-6-2001.

Κατά του παραπεμπτικού αυτού βουλεύματος, στρέφεται ήδη ο αναιρεσείων με την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεώς του, η οποία είναι νομότυπη και εμπρόθεσμη (άρθ. 473 παρ. 1 και 474 παρ. 1 Κ.Π.Δ.), αφού ασκήθηκε την 14-2-2006, με δήλωση του ιδίου, ενώπιον της αρμόδιας Γραμματέως του Εφετείου Αθηνών (συνταχθείσης, προς τούτο, της υπ' αριθ. 26/2006 Εκθέσεως Αναιρέσεως), και το προσβαλλόμενο βούλευμα είχε επιδοθεί, εις αυτόν, την 6-2-2006. Επί πλέον, ασκήθηκε από δικαιούμενο σε άσκηση αναιρέσεως πρόσωπο (άρθ. 463, 482 παρ. 2 σε συνδ. παρ.1α ΚΠΔ), και περιέχει συγκεκριμένους λόγους αναιρέσεως, ήτοι αυτούς της εσφαλμένης εφαρμογής και ερμηνείας ουσιαστικής ποινικής διατάξεως, και της ελλείψεως ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας (άρθ. 484 παρ. 1 περιπτ. β' και δ' Κ.Π.Δ.).

Συνεπώς, είναι τυπικά παραδεκτή και πρέπει να ερευνηθούν οι προβαλλόμενοι λόγοι αναιρέσεως.

Προκειμένου περί παραπεμπτικού βουλεύματος, υπάρχει η, από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 Κ.Π.Δ., επιβαλλόμενη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει λόγο αναιρέσεως του βουλεύματος, σύμφωνα με το άρθρο 484 παρ. 1 δ' Κ.Π.Δ., όταν σε αυτό αναφέρονται τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την ανάκριση και οι αποδείξεις με τις οποίες το δικαστικό συμβούλιο κατέληξε στην κρίση ότι προκύπτουν αποχρώσεις ενδείξεις προς στήριξη κατηγορίας για την αποδιδόμενη στον κατηγορούμενο αξιόποινη πράξη, και την παραπομπή του για αυτήν στο ακροατήριο του αρμοδίου δικαστηρίου (Α.Π. 646/2000).

Περαιτέρω, όπως προκύπτει από τη διάταξη του άρθρου 484 παρ. 1 β' Κ.Π.Δ. εσφαλμένη ερμηνεία ουσιαστικής ποινικής διατάξεως υπάρχει, όταν το συμβούλιο αποδίδει στον νόμο έννοια διαφορετική από εκείνη που έχει πραγματικά, ενώ εσφαλμένη είναι η εφαρμογή της, όταν το συμβούλιο δεν υπαγάγει σωστά τα πραγματικά περιστατικά, που δέχθηκε ότι προέκυψαν, στη διάταξη που εφαρμόστηκε, αλλά και όταν η διάταξη αυτή παραβιάστηκε εκ πλαγίου, για τον λόγο ότι έχουν εμφιλοχωρήσει στο πόρισμα του βουλεύματος, (που περιλαμβάνεται στο σκεπτικό, ή στον συνδυασμό του διατακτικού προς το σκεπτικό, και ανάγεται στα στοιχεία και την ταυτότητα του εγκλήματος), ασάφειες ή λογικά κενά, με συνέπεια να καθίσταται ανέφικτος ο έλεγχος από τον Άρειο Πάγο της ορθής ή μη εφαρμογής του Νόμου (Α.Π. 418/1999).

Σύμφωνα με τις διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 66 Ν. 2121/1993, (όπως η παράγραφος 1 ίσχυε πριν από την αντικατάστασή της, από το άρθρο 88 παρ. 9 Ν. 3057 της 9/10-10-2002, ΦΕΚ Α' 289), όποιος χωρίς δικαίωμα και κατά παράβαση των διατάξεων του παρόντος νόμου, ή διατάξεων των κυρωμένων με νόμο πολυμερών διεθνών συμβάσεων για την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας, εγγράφει, αναπαράγει στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση, ή διασκευή, θέτει σε κυκλοφορία ή κατέχει με σκοπό θέσης σε κυκλοφορία..... και γενικά εκμεταλλεύεται έργο που είναι αντικείμενο πνευματικής ιδιοκτησίας..... τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους και χρηματική ποινή 1 έως 5 εκατομμυρίων δραχμών, ενώ κατά τη διάταξη της παραγράφου 3 του αυτού, ως άνω, άρθρου 66 Ν. 2121/1993, ορίζεται ότι, αν το όφελος που επιδιώχθηκε ή η ζημία που απειλήθηκε από τις πράξεις των παραγράφων 1 και 2 είναι ιδιαίτερα μεγάλο, επιβάλλεται φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών και χρηματική ποινή 2 έως 10 εκατομμυρίων δραχμών. Αν ο υπαίτιος τελεί τις παραπάνω πράξεις κατ' επάγγελμα ή αν οι περιστάσεις κάτω από τις οποίες έγινε η πράξη μαρτυρούν ότι ο υπαίτιος είναι ιδιαίτερα επικίνδυνος για την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας ή των συγγενικών δικαιωμάτων, επιβάλλεται κάθειρξη μέχρι 10 ετών και χρηματική ποινή 5 έως 20 εκατομμυρίων δραχμών, καθώς και αφαίρεση της αδείας λειτουργίας της επιχείρησης, στα πλαίσια της οποίας εκτελέστηκε η πράξη. Θεωρείται ότι η πράξη έχει τελεσθεί κατ' επάγγελμα και όταν ο δράστης έχει καταδικασθεί για αδικήματα του παρόντος άρθρου ή για παράβαση των διατάξεων περί πνευματικής ιδιοκτησίας που ίσχυαν πριν από αυτό με αμετάκλητη απόφαση σε ποινή στερητική της ελευθερίας. Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι εις το τέλος της ανωτέρω παραγράφου 3 του άρθρου 66 Ν. 2121/1993, προσετέθη, με το άρθρο 81 παρ. 14 του Νόμου 3057/2002, εδάφιο περιέχον διάταξη δικονομικής φύσεως, σύμφωνα με την οποία, "Η προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων σε μορφή κακουργήματος, εκδικάζεται από το αρμόδιο Τριμελές Εφετείο Κακουργημάτων".

Τέλος, κατά τη διάταξη του άρθρου 13 στ' Π.Κ. (η οποία, κατ' άρθρο 12 Π.Κ. εφαρμόζεται και σε αξιόποινες πράξεις που προβλέπονται σε ειδικούς νόμους), κατ' επάγγελμα τέλεση του εγκλήματος συντρέχει, όταν από την επανειλημμένη τέλεση της πράξης, ή από την υποδομή που έχει διαμορφώσει ο δράστης με πρόθεση επανειλημμένης τέλεσης της πράξης, προκύπτει σκοπός του δράστη για πορισμό εισοδήματος.

Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από το υπ' αριθ. 734/2005 βούλευμα, το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών που το εξέδωσε, έκρινε ότι το πρωτοβάθμιο δικαστικό συμβούλιο ορθώς παρέπεμψε τον κατηγορούμενο και ήδη αναιρεσείοντα, στο ακροατήριο του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Αθηνών, για να δικασθεί για την ανωτέρω αξιόποινη πράξη της κατοχής και διάθεσης προς πώληση, χωρίς δικαίωμα, έργων που είναι αντικείμενα πνευματικής ιδιοκτησίας, κατ' επάγγελμα.

Δέχθηκε δηλαδή, το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών, με επιτρεπτή αναφορά στην ενσωματωμένη στο βούλευμά του, και υιοθετηθείσα από αυτό, Εισαγγελική Πρόταση (Α.Π. 535/2002), ότι, από τα αποδεικτικά μέσα που μνημονεύονται και προσδιορίζονται ειδικώς στο προσβαλλόμενο βούλευμα, και συγκεκριμένως, από τις καταθέσεις των μαρτύρων, το σύνολο των εγγράφων που προσκομίσθηκαν και υπάρχουν στη δικογραφία, σε συνδυασμό με την απολογία και το απολογητικό υπόμνημα του κατηγορουμένου, λαμβανόμενα υπ' όψιν μεμονωμένα και σε συνδυασμό μεταξύ τους, προέκυψαν τα ακόλουθα και ουσιώδη πραγματικά περιστατικά: "Ο Υπουργός Παιδείας και Θρησκευμάτων, με την από 25-6-2001 και αρ. πρωτ. Γ2/3901, προς τον προϊστάμενο της Εισαγγελίας Πλημ/κών Αθηνών, μηνυτήρια Αναφορά επεσήμαινε μεταξύ άλλων και τα εξής: "...1. Σύμφωνα με το άρθρ. 60 του ν. 1566/85 "Δομή και λειτουργία της Α/θμιας και Β/θμιας Εκπ/σης και άλλες διατάξεις (Α' 167), όπως τροποποιήθηκε με την παρ. 3 του άρθρου 7 ν. 2525/97, η μεν συγγραφή των κύριων και βοηθητικών βιβλίων που χρησιμοποιούνται από τους μαθητές των σχολείων α/θμιας και β/θμιας εκπ/σης γίνεται, κατά την προβλεπόμενη στις ως άνω διατάξεις διαδικασία, από το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο (Π.Ι.), η δε έκδοση, κυκλοφορία και διάθεσή τους στους μαθητές γίνεται από τον Οργανισμό Εκδόσεως Διδακτικών Βιβλίων (Ο.Ε.Δ.Β.). 2) Το δικαίωμα χρήσης και εκμετάλλευσης των ανωτέρω βιβλίων ανήκει, στο Υπουργείο Εθν. Παιδείας και Θρησκευμάτων, εκτός και αν υπάρχει αντίθετη σχετική συμφωνία με τους συγγραφείς. 3) Για το σχολικό έτος 2001-2002 εγκρίθηκε αρμοδίως: Α) μεταξύ άλλων η έκδοση των βιβλίων για χρήση των μαθητών των Α', Β' και Γ' τάξεων του Ενιαίου Λυκείου α) ΕΥΚΛΕΙΔΙΑ ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ, Ηλ. Αργυρόπουλου, Π. Βλάμου, Γ. Κατσούλη, Στ. Μαρκάτη και Π.Σίδερη β) ΦΥΣΙΚΗ ΘΕΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΗΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗΣ Γ' Τάξης Ενιαίου Λυκείου, Α. Ιωάννου, Γ. Ντάνου, Α. Πήττα, Στ. Ράπτη (βιβλίο Μαθητή) και γ) ΦΥΣΙΚΗ ΘΕΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΗΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗΣ, Λύσεις των Ασκήσεων Γ' Τάξης Ενιαίου Λυκείου, Α. Ιωάννου, Γ. Ντάνου, Α. Πήττα και Στ. Ράπτη.

Β) Μεταξύ άλλων, η έκδοση του βιβλίου για τις βιβλιοθήκες των Ενιαίων Λυκείων ΦΥΣΙΚΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, Γ' Τάξη Ενιαίου Λυκείου, Ν. Αλεξάκη, Σ. Αρπατζή, Γ. Γκουγκούση κ.α. Οι σχετικές, για τα παραπάνω βιβλία Υπουργικές Αποφάσεις, ήτοι Γ2/3672/, Γ2/3673/ υπεγράφησαν την 11η Ιουνίου 2001 και ενώ το περιεχόμενό τους γνωστοποιήθηκε την 20η Ιουνίου 2001 στον Πρόεδρο του Ο.Ε.Δ.Β. για να προβεί στην έκδοση (εκτύπωσή) τους, πληροφορίες στην υπηρεσία μας ανέφεραν ότι ήδη φωτοτυπίες τους, από τα αντίστοιχα χρωμοφάν (μήτρες εκτύπωσης) φέρουσες τους τίτλους και τα λοιπά στοιχεία του ΥΠΕΠΘ και των σχολικών βιβλίων, πανομοιότυπες με τα βιβλία που πρόκειται να εκδοθούν και να διατεθούν στους μαθητές, διατίθενται έναντι τιμήματος από ένα τουλάχιστον βιβλιοχαρτοπωλείο-φωτοτυπείο (...). 4) Επειδή το δικαίωμα χρήσης και

εκμετάλλευσης των ως άνω σχολικών βιβλίων ανήκει αποκλειστικά στο ΥΠΕΠΘ, κατά την 22α Ιουνίου 2001, ημέρα Παρασκευή και ώρα 15.00', ο προϊστάμενος της Δ/νσης Σπουδών Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης του ΥΠΕΠΘ (...) συνοδευόμενος από τον τμηματάρχη, αποσπασμένο στην ανωτέρω Δ/νση Εκπ/κό, επισκέφθηκαν το προμνημονευθέν φωτοτυπείο από το οποίο, αφού διαπίστωσαν ότι διέθετε φωτοτυπίες των προαναφερθέντων σχολικών βιβλίων, αγόρασαν, αντί συνολικού τιμήματος δρχ. 13.000 τα εξής βιβλία σε φωτοτυπίες: α) ΕΥΚΛΕΙΔΕΙΑ ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ, Ηλ. Αργυρόπουλου, Π. Βλάμου, Γ. Κατσούλη, Στ. Μαρκάτη και Π. Σίδερη β) ΦΥΣΙΚΗ ΘΕΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΗΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗΣ, Γ' Τάξης Ενιαίου Λυκείου, Α. Ιωάννου, Γ. Ντάνου, Α. Πήττα και Στ. Ράπτη (βιβλίο Μαθητή) γ) ΦΥΣΙΚΗ ΘΕΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΗΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗΣ, Λύσεις των Ασκήσεων Γ' Τάξης Ενιαίου Λυκείου, Α. Ιωάννου, Γ. Ντάνου, Α. Πήττα και Στ. Ράπτη δ) ΦΥΣΙΚΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ Γ' Τάξη Ενιαίου Λυκείου, Ν. Αλεξάκη, Σ. Αμπατζή, Γ. Γκουγκούση κ.α. και ε) ΕΚΘΕΣΗ-ΕΚΦΡΑΣΗ Γ' Λυκείου (Αναμόρφωση του υπάρχοντος ήδη εγκεκριμένου Διδ. Βιβλίου).....".

Με βάση, λοιπόν το προεκτεθέν περιεχόμενο της μηνυτήριας αυτής αναφοράς και σύμφωνα με το άρθρο 43 παρ. 1α' του ΚΠΔ (όπως ίσχυε κατά τον χρόνο άσκησης της ποινικής δίωξης). Ο εισαγγελέας, κίνησε την ποινική δίωξη για την παράβαση του άρθρου 66 παρ. 3-1, 5, 6 Ν. 2121/1993 περί πνευματικής ιδιοκτησίας από δράστη που ενεργεί κατ' επάγγελμα, και με την υπ' αριθμ. Β01/2479 από 9-7-2001 παραγγελία του, παράγγειλε κυρία ανάκριση προς τον Ανακριτή. Κατά το στάδιο δε της κυρίας ανάκρισης εξετάστηκαν οι μάρτυρες ... και και προσκομίστηκαν όλα τα έγγραφα της δικογραφίας από τα οποία προκύπτει ότι: Ο εκκαλών-κατηγορούμενος στις 22-6-2001 χωρίς δικαίωμα και κατά παράβαση του Ν. 2121/1993 "περί πνευματικής ιδιοκτησίας" κατείχε και διέθετε προς πώληση, στο επί της οδού κατάστημα-φωτοτυπείο που εκμεταλλευόταν αυτός ο ίδιος, τα υπό έκδοση αναφερόμενα στην ως άνω μηνυτήρια αναφορά βιβλία, τα οποία μάλιστα πούλησε στους ως άνω εξετασθέντες μάρτυρες που κατέβαλαν το συνολικό τίμημα των 13.000 δραχμών, όπως τούτο προκύπτει από τις από 22-6-2001 ταμειακές αποδείξεις. Τα εν λόγω βιβλία αφορούσαν το σχολικό έτος 2001-2002 και είχαν εγκριθεί με τις υπ' αριθμ. Γ2/3672/11-6-2001 και Γ2/3673/11-6-2001 Υπουργικές αποφάσεις του Υπουργού Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, και το δικαίωμα χρήσης και εκμετάλλευσης αυτών ανήκε στο ΥΠΕΠΘ, η δε έκδοση, κυκλοφορία και διάθεσή τους ανήκε αποκλειστικά στον Ο.Ε.Δ.Β. Ο κατηγορούμενος κατείχε και διέθετε τα ως άνω αναφερόμενα στην μηνυτήρια αναφορά βιβλία με την μορφή θερμοκολλημένων φωτοτυπιών και τα διέθετε έναντι του συνολικού τιμήματος των 13.000 δραχμών σε τρίτους, πριν τα εν λόγω βιβλία κυκλοφορήσουν και διατεθούν από τον Ο.Ε.Δ.Β., χωρίς την άδεια του ΥΠΕΠΘ και των συγγραφέων των βιβλίων αυτών, εν γνώσει του ότι αυτό απαγορεύεται.

Είναι κατ' ακολουθίαν τούτων πρόδηλη η τέλεση πράξεως του Ν. περί πνευματικής ιδιοκτησίας σε βάρος του ΥΠΕΠΘ και των συγγραφέων των επιμάχων βιβλίων, οι οποίοι και είχαν εκχωρήσει τα πνευματικά τους δικαιώματα και μάλιστα το δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου (βιβλίων)- περιουσιακό δικαίωμα- στο ΥΠΕΠΘ και την έκδοση, κυκλοφορία και διάθεση των επιδίκων βιβλίων που ανήκε αποκλειστικά και μόνον στον Οργανισμό Εκδόσεως Διδακτικών Βιβλίων, σύμφωνα με τις προαναφερόμενες Υπουργικές αποφάσεις. Περαιτέρω συντρέχει στο πρόσωπο του

κατηγορουμένου η επιβαρυντική περίπτωση της κατ' επάγγελμα διάπραξης της περι πνευματικής ιδιοκτησίας παράβασης, καθόσον οι περιστάσεις υπό τις οποίες τελέστηκε εκ μέρους του η αποδιδόμενη σ' αυτόν ως άνω πράξη, φανερώνουν ότι μετέρχεται το έγκλημα αυτό της κλοπής πνευματικής ιδιοκτησίας κατ' επάγγελμα, αφού είχε διαμορφώσει την ανάλογη υποδομή (χρησιμοποίηση φωτοτυπικών μηχανημάτων για εκτύπωση των βιβλίων αυτών και πώληση αυτών με την μορφή θερμοκολλημένων φωτοτυπιών εντός του καταστήματος-φωτοτυπείου του, οι οποίες βρίσκονταν στα ράφια του καταστήματος έτοιμες να πωληθούν σε κάθε ενδιαφερόμενο αγοραστή) με πρόθεση επανειλημμένης τέλεσης της πράξης αυτής, προς τον σκοπό πορισμού σταθερού εισοδήματος (απόκτηση κέρδους από την έναντι τιμήματος πώληση των εν λόγω βιβλίων). Οι περιστάσεις κάτω από τις οποίες έγινε η πράξη, τα ωθήσαντα στην πράξη αίτια και ο τρόπος τελέσεως του εγκλήματος μαρτυρούν την, κατά την κοινή αντίληψη, έντονη ροπή του υπαιτίου προς την διάπραξη της μορφής αυτού του εγκλήματος, που τον καθιστούν ιδιαίτερα επικίνδυνο άτομο για την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας ή των συγγενικών δικαιωμάτων".

Και το μεν προσβαλλόμενο βούλευμα αυτά τα πραγματικά περιστατικά εδέχθη ως προκύψαντα εκ της ανακρίσεως, και εις αυτούς τους δικανικούς συλλογισμούς και κρίσεις κατέληξε. Ο αναιρεσείων, όμως, κατηγορούμενος, βάλλει κατά της ορθότητας του προσβαλλομένου βουλεύματος, με τους εξής λόγους αναιρέσεως:

Α) Έλλειψη ειδικής αιτιολογίας, και εσφαλμένη εφαρμογή και ερμηνεία ουσιαστικής ποινικής διατάξεως (άρθρου 66 παρ. 1 Ν. 2121/1993), καθ' όσον, τα αναφερόμενα στο σκεπτικό του βουλεύματος, βιβλία, χαρακτηρίζονται ως "έργα", χωρίς ωστόσο, (στο σκεπτικό ή διατακτικό του βουλεύματος), να αναφέρεται αν αυτά είναι και "πρωτότυπα έργα" όπως, για τη συγκρότηση του διωχθέντος εγκλήματος, απαιτεί η διάταξη της παραγράφου 1 του άρθρου 66 Ν. 2121/1993, δεδομένου του ότι, αυτά, δεν είχαν ακόμη κυκλοφορήσει (εκδοθεί).

Επί του λόγου αυτού αναιρέσεως πρέπει να ληχθούν τα εξής: Κατά τη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 1 Ν. 2121/1993, ως έργο νοείται κάθε πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης, που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή. Εννοεί δηλαδή ο νομοθέτης, με την ανωτέρω διάταξη, κάθε δημιούργημα του ανθρωπίνου πνεύματος, που υποπίπτει στην όραση ή στην ακοή, ή και στις δύο αυτές αισθήσεις, και είναι πρωτότυπο. Πότε υπάρχει έργο και είναι πρωτότυπο, θα το κρίνει ο δικαστής. Η "πρωτοτυπία", που απαιτεί ο νόμος, σημαίνει ότι το έργο είναι πρωτοφανές στην ουσία (ιδέες) ή στη μορφή του, ή και στα δύο ανεξάρτητα από την όποια αξία η απαξία αυτού, επιστημονική ή καλλιτεχνική. Το γεγονός ότι ένα τέτοιο έργο (επιστημονικό ή λογοτεχνικό), δεν έχει κυκλοφορήσει ακόμη, δεν σημαίνει ότι δεν προστατεύεται από τις διατάξεις του Νόμου περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας, στην περίπτωση κατά την οποία κάποιος υπαρπάσει π.χ. τα χειρόγραφα του συγγραφέως και, εν συνεχεία, τα κυκλοφορήσει (τυπώσει) και τα εκμεταλλευθεί, είτε επ' ονόματι του αληθούς συγγραφέως, είτε επ' ιδίω ονόματι. Επομένως η έννοια του "πρωτοτύπου έργου", δεν συνδέεται με το εάν το έργο αυτό έχει ήδη κυκλοφορήσει, ή όχι, αλλά με την έννοια της πνευματικής δημιουργίας αυτού, όπως αυτή προσδιορίστηκε ανωτέρω. Στην προκειμένη περίπτωση ο αναιρεσείων κατηγορείται ότι, υπό την ως άνω

επαγγελματική αυτού ιδιότητα και δυνατότητα, αναπαρήγαγε και κατείχε προς πώληση τα συγκεκριμένα σχολικά βιβλία, υπό μορφή θερμοκολλημένων φωτοτυπιών, από τις αντίστοιχες μήτρες εκτύπωσης (χρωμοφάν) του Ο.Ε.Β., πριν από την εκτύπωση και κυκλοφορία αυτών υπό του ως άνω Οργανισμού. Το ότι τα βιβλία αυτά είναι έργα πρωτότυπα, υπονοείται σαφώς από τη μνεία των ονομάτων των συγγραφέων, ενός εκάστου των βιβλίων τούτων, οι οποίοι και είχαν εκχωρήσει τα πνευματικά δικαιώματα του έργου τους στο Υπουργείο Παιδείας, και την έκδοση και κυκλοφορία αυτού στον Οργανισμό Εκδόσεως Διδακτικών Βιβλίων.

Β) Εσφαλμένη εφαρμογή και ερμηνεία ουσιαστικής ποινικής διατάξεως, καθ' όσον το προσβαλλόμενο βούλευμα, ενώ εις το ίδιο του σκεπτικό (7ο φύλλο, οπισθία σελίδα) παραπέμπει αυτόν για παράβαση του άρθρου 66 παρ. 3-1, 5,6 Ν. 2121/1993, παρά ταύτα, δια της εξ ολοκλήρου αναφοράς του στην ενσωματωμένη, εις αυτό, εισαγγελική πρόταση, αποδέχεται, κατά τρόπο αντιφατικό, παραπομπή τούτου με άλλη, δυσμενέστερη και νεότερη διάταξη, αφού εις την εισαγγελική πρόταση (2ο φύλλο, οπισθία σελίδα του βουλεύματος), αναφέρεται η διάταξη του άρθρου 66 παρ. 1 Ν. 2121/1993, όπως η παράγραφος αυτή αντικαταστάθηκε με το άρθρο 81 παρ. 9 Ν. 3057/2002, η οποία αποτελεί δυσμενέστερη για τον κατηγορούμενο διάταξη, τόσο από πλευράς ποινικής περιγραφής της αντικειμενικής υποστάσεως του εγκλήματος, όσο και από πλευράς ποινής, δεδομένου του ότι προβλέπει μεγαλύτερο όριο χρηματικής ποινής, 15.000 ευρώ, έναντι 5.000.000 δραχμών, της αρχικής διατυπώσεως του νόμου.

Πράγματι, η τοιαύτη υπέρβαση γίνεται στην εισαγγελική πρόταση, πλην όμως, από το, ως άνω, σκεπτικό του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών (7ο φύλλο του βουλεύματος), σε συνδυασμό προς το σκεπτικό του επικυρωθέντος βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών, (6ο φύλλο υπ' αριθμ. 4068/2004 βουλεύματος) δεν γεννάται αμφιβολία ότι η ποινική αναφορά γίνεται στη διάταξη του άρθρου 66 παρ. 1 Ν. 2121/1993, χωρίς τη φερομένη ως δυσμενέστερη τροποποίηση αυτής, με το άρθρο 81 παρ. 9 του Νόμου 3057/2002. Εξ άλλου, επειδή η παραπομπή του αναιρεσείοντος κατηγορουμένου, για την ανωτέρω παράβαση του Νόμου περί πνευματικής ιδιοκτησίας, γίνεται σε βαθμό κακουργήματος, η διάταξη που προβλέπει την ποινική κύρωση, δι' αυτόν, είναι η τοιαύτη της παραγράφου 3 του άρθρου 66 Ν. 2121/1993 (με απειλούμενη ποινή καθείρξεως μέχρι 10 ετών, και χρηματική ποινή 5 έως 20 εκατομμυρίων δραχμών) η οποία ουδόλως έχει τροποποιηθεί ή αντικατασταθεί, και η διάταξη αυτή (άρθρο 66 παρ. 3 Ν. 2121/1993), μνημονεύεται, όπως πρέπει, ορθώς (άρθ. 321 παρ. 2 Κ.Π.Δ.) τόσο στο πρωτόδικο, όσο και στο προσβαλλόμενο βούλευμα.

Γ) Έλλειψη ειδικής αιτιολογίας και εσφαλμένη εφαρμογή και ερμηνεία ουσιαστικής ποινικής διατάξεως, καθ' όσον το προσβαλλόμενο βούλευμα, κατά τρόπον αβάσιμο, προς απόδοση εις αυτόν της επιβαρυντικής περιστάσεως της κατ' επάγγελμα τελέσεως του ως άνω εγκλήματος, δέχεται ότι ούτος είχε διαμορφώσει την υποδομή με πρόθεση επανειλημμένης τελέσεως της πράξης αυτής, ενώ τα φωτοτυπικά και τα άλλα μηχανήματα, που χρησιμοποίησε, ήταν ο εξοπλισμός και τα εργαλεία της νομίμου επαγγελματικής απασχολήσεώς του, ως ιδιοκτήτου καταστήματος φωτοτυπείου. Επίσης, το προσβαλλόμενο βούλευμα, δεν αναφέρει πόσα βιβλία βρέθηκαν εις χείρας του, ποιών συγγραφέων και ποιών

εκδόσεων, για να διαπιστωθεί, έτσι, η "κατ' επάγγελμα" τέλεση της αποδιδομένης εις αυτόν παραβάσεως.

Αλλά, ανεξαρτήτως του εάν τα φωτοτυπικά και τα άλλα μηχανήματα αποτελούσαν τον νόμιμο επαγγελματικό εξοπλισμό του αναιρεσειόντος, στη συγκεκριμένη περίπτωση απετέλεσαν ακριβώς και την υποδομή προς εκτέλεση της παραβατικής συμπεριφοράς που του αποδίδεται, αφού ούτος, κατ' αυτόν τον τρόπο, είχε την ευχέρεια, τις γνώσεις, και τη δυνατότητα, όχι μόνο της φωτοτυπικής αναπαραγωγής των επιδίκων βιβλίων, αλλά και της περαιτέρω πωλήσεως αυτών, εις το κοινόν. Και ναι μεν, δεν αναφέρεται στο βούλευμα, πόσα αντίτυπα των ως άνω βιβλίων ευρέθησαν εις χείρας του, αρκεί όμως η διαπίστωση ότι ταύτα ήταν προσιτά, προς αγορά, εις πάντα τρίτον, εις το κατάστημά του, και η δυνατότητα και πρόθεση αυτού να αναπαραγάγει περαιτέρω και άλλα αντίτυπα αυτών, δεδομένου ότι το αντίτιμο της πωλήσεως των ως άνω πέντε βιβλίων (13.000 δραχμές), δεν ήταν καθόλου ευκαταφρόνητο.

Δ) 'Ελλειψη ειδικής αιτιολογίας, καθ' όσον δεν εκτιμήθηκε ο ισχυρισμός του αναιρεσειόντος, ότι πίστευε, λόγω πλάνης (άρθ. 31 παρ. 2 Π.Κ.), ότι δεν διαπράττει άδικη πράξη, φωτοτυπώντας τα αντίτυπα των ανωτέρω βιβλίων, αφού αυτά παρήχοντο δωρεάν εις τους μαθητές των Δημοσίων Σχολείων Δημοτικής και Μέσης Εκπαιδεύσεως (άρθ. 13 Ν. 749/1970 περί Διδακτικών Βιβλίων), είχαν ήδη γίνει "κοινόχρηστα τοις πάσιν" με την κυκλοφορία τους σε ηλεκτρονική μορφή, είτε μέσω Ιντερνέτ, είτε μέσω δωρεάν προσφερομένων CD ROM.

Αλλά, επί της αιτιάσεως αυτής, το προσβαλλόμενο βούλευμα εδέχθη, ότι η φωτοτύπηση, υπό του αναιρεσειόντος, των ανωτέρω βιβλίων, και η πώληση αυτών, εγένετο πριν από την έκδοσή τους, από τον Οργανισμό Εκδόσεως Διδακτικών Βιβλίων, και χωρίς την έγκριση του Υπουργείου Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, το οποίον είχε και το δικαίωμα χρήσεως και εκμεταλλεύσεως αυτών. Τα πνευματικά δικαιώματα των συγγραφέων επί των ανωτέρω βιβλίων, και το δικαίωμα εκμεταλλεύσεως αυτών από το αρμόδιο Υπουργείο, παρέμεναν ενεργά, και τα βιβλία ταύτα έχουν αναμφιβόλως και εμπορική αξία, αφού είναι δυνατόν να πωληθούν έναντι αντιτίμου, προς τους μη δικαιουμένους να τα αποκτήσουν δωρεάν (π.χ. προς τους μαθητές των Ιδιωτικών Σχολείων, και προς κάθε άλλον, τρίτον).

Από τα ανωτέρω εκτεθέντα, σαφώς προκύπτει ότι το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών, με αυτά που δέχθηκε, με το προσβαλλόμενο υπ' αριθ. 734/2005 βούλευμά του, και ακολούθως απέρριψε ως αβάσιμη στην ουσία της, την έφεση που είχε ασκήσει ο αναιρεσειών κατηγορούμενος , κατά του πρωτοδίκου βουλεύματος, το οποίον είχε κρίνει ομοίως, διέλαβε στο προσβαλλόμενο βούλευμά του, την απαιτούμενη ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, αφού εκθέτει σε αυτό, με σαφήνεια, πληρότητα, και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την ανάκριση και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση της κρινόμενης αξιοποίνου πράξεως, της κατοχής και διαθέσεως προς πώληση, χωρίς δικαίωμα, έργων που είναι αντικείμενα πνευματικής ιδιοκτησίας, κατ' επάγγελμα (άρθ. 13 στ' Π.Κ., άρθ. 66 παρ. 3-1, 5, 6 Ν. 2121/1993), για την οποίαν παραπεμφθεί ούτος στο ακροατήριο του Τριμελούς Εφετείου

Κακουργγημάτων Αθηνών, τα αποδεικτικά μέσα από τα οποία συνήγαγε τα περιστατικά αυτά και τους νομικούς συλλογισμούς με τους οποίους υπήγαγε αυτά στις εφαρμοσθείσες ουσιαστικές ποινικές διατάξεις, τις οποίες ορθώς ερμήνευσε και εφάρμοσε.

Κατά συνέπεια, οι προβαλλόμενοι από τον αναιρεσείοντα λόγοι αναιρέσεως της ελλείψεως ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας, και της εσφαλμένης εφαρμογής και ερμηνείας ουσιαστικής ποινικής διατάξεως, είναι αβάσιμοι. - Κατόπιν τούτου, πρέπει να απορριφθεί η, υπό κρίση, αίτηση αναιρέσεως, και να επιβληθούν, κατ' άρθρο 583 παρ. 1 Κ.Π.Δ., σε βάρος του αναιρεσείοντος, τα δικαστικά έξοδα, που ανέρχονται σε 210 ευρώ.

Για τους λόγους αυτούς

Προτείνω

Να απορριφθεί η υπ' αριθ. 26/14-2-2006 αίτηση αναιρέσεως του κατηγορουμένου,κατά του υπ' αριθμ. 734/2005 βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών.

Να επιβληθούν τα δικαστικά έξοδα, που ανέρχονται σε 210 ευρώ, σε βάρος του, ως άνω, αναιρεσείοντος,

Αθήνα, 4-4-2006

Ο Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου Δημοσθένης Κορδοπάτης"

Αφού άκουσε

Τον Αντεισαγγελέα, που αναφέρθηκε στην παραπάνω εισαγγελική πρόταση και έπειτα αποχώρησε.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Σύμφωνα με τις διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 66 Ν. 2121/1993, όπως η παράγραφος 1 ίσχυε πριν από την αντικατάστασή της, από το άρθρο 88 παρ. 9 Ν. 3057 της 9/10-10-2002, (ΦΕΚ Α' 289), όποιος χωρίς δικαίωμα και κατά παράβαση των διατάξεων του παρόντος νόμου, ή διατάξεων των κυρωμένων με νόμο πολυμερών διεθνών συμβάσεων για την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας, εγγράφει, αναπαράγει στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή διασκευή, θέτει σε κυκλοφορία ή κατέχει με σκοπό θέσης σε κυκλοφορία... και γενικά εκμεταλλεύεται έργο που είναι αντικείμενο πνευματικής ιδιοκτησίας... τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον ενός έτους και χρηματική ποινή 1 έως 5 εκατομμυρίων δραχμών, ενώ κατά τη διάταξη της παραγράφου 3 του αυτού, ως άνω, άρθρου 66 Ν. 2121/1993, ορίζεται ότι, αν το όφελος, που επιδιώχθηκε ή η ζημία που απειλήθηκε από τις πράξεις των παραγράφων 1 και 2 είναι ιδιαίτερα μεγάλα επιβάλλεται φυλάκιση τουλάχιστον δύο ετών και χρηματική ποινή 2 έως 10 εκατομμυρίων δραχμών. Αν ο υπαίτιος τελεί τις παραπάνω πράξεις κατ' επάγγελμα ή αν οι περιστάσεις κάτω από τις οποίες έγινε η πράξη μαρτυρούν ότι ο υπαίτιος είναι ιδιαίτερα

επικίνδυνος, για την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας ή των συγγενικών δικαιωμάτων, επιβάλλεται κάθειρξη μέχρι 10 ετών και χρηματική ποινή 5 έως 20 εκατομμυρίων δραχμών, καθώς και αφαίρεση της αδείας λειτουργίας της επιχείρησης, στα πλαίσια της οποίας εκτελέσθηκε η πράξη. Θεωρείται ότι η πράξη έχει τελεσθεί κατ' επάγγελμα και όταν ο δράστης έχει καταδικασθεί για αδικήματα του παρόντος άρθρου ή για παράβαση των διατάξεων περί πνευματικής ιδιοκτησίας που ίσχυαν πριν από αυτό με αμετάκλητη απόφαση σε ποινή στερητική της ελευθερίας. Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι στο τέλος της ανωτέρω παραγράφου 3 του άρθρου 66 Ν. 2121/1993, προστέθηκε, με το άρθρο 81 παρ. 14 του Νόμου 3057/2002, εδάφιο περιέχον διάταξη δικονομικής φύσεως, σύμφωνα με την οποία, "Η προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων σε μορφή κακουργήματος, εκδικάζεται από το αρμόδιο Τριμελές Εφετείο Κακουργημάτων".

Τέλος, κατά τη διάταξη του άρθρου 13 εδ. στ' Π.Κ., η οποία, κατ' άρθρο 12 Π.Κ. εφαρμόζεται και σε αξιόποινες πράξεις που προβλέπονται σε ειδικούς νόμους, αν οι νόμοι αυτοί δεν ορίζουν διαφορετικά με ρητή διάταξή τους, κατ' επάγγελμα τέλεση του εγκλήματος συντρέχει, όταν από την επανειλημμένη τέλεση της πράξης, ή από την υποδομή που έχει διαμορφώσει ο δράστης με πρόθεση επανειλημμένης τέλεσης της πράξης, προκύπτει σκοπός του δράστη για πορισμό εισοδήματος. Το παραπεμπτικό βούλευμα έχει την επιβαλλόμενη από τα άρθρα 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει τον από το άρθρο 484 παρ. 1 στοιχ. δ' του ίδιου Κώδικα λόγο αναιρέσεως, όταν αναφέρονται σ' αυτό με πληρότητα, σαφήνεια και χωρίς αντιφάσεις τα πραγματικά περιστατικά, που προέκυψαν από την κυρία ανάκριση ή την προανάκριση για τα αντικειμενικά και υποκειμενικά στοιχεία του εγκλήματος, οι αποδείξεις που τα θεμελιώνουν και οι σκέψεις, με τις οποίες το συμβούλιο υπήγαγε τα περιστατικά αυτά στην εφαρμοσθείσα ουσιαστική ποινική διάταξη και έκρινε, ότι προέκυψαν επαρκείς ενδείξεις για την παραπομπή του κατηγορουμένου στο ακροατήριο. Ειδικώς, ως προς τα αποδεικτικά μέσα, που λήφθηκαν υπόψη από το συμβούλιο για την παραπεμπτική του κρίση, για την πληρότητα της αιτιολογίας, αρκεί ο κατ' είδος προσδιορισμός τους, χωρίς να προσαπαιτείται αναλυτική παράθεσή τους και μνεία του τι προκύπτει από το καθένα χωριστά, πρέπει όμως να προκύπτει, ότι το συμβούλιο τα έλαβε υπόψη και τα συνεκτίμησε όλα και όχι μόνο μερικά από αυτά. Η αιτιολογία αυτή υπάρχει και όταν το παραπεμπτικό βούλευμα αναφέρεται εξ ολοκλήρου στην ενσωματωμένη σ' αυτό εισαγγελική πρόταση, αφού η τελευταία αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα του ίδιου βουλεύματος, εφόσον αυτή περιέχει τις ανωτέρω διαλαμβανόμενες αναγκαίες αναφορές πρέπει δε να εκτείνεται και στους αυτοτελείς ισχυρισμούς που προβάλλονται από τον κατηγορούμενο ή το συνήγορό του και τείνουν στην άρση του άδικου χαρακτήρα της πράξεως, τον αποκλεισμό ή τη μείωση της ικανότητας προς καταλογισμό, την εξάλειψη του αξιόποινου ή τη μείωση της ποινής, υπό την προϋπόθεση όμως ότι οι ισχυρισμοί αυτοί προβλήθηκαν κατά τρόπο σαφή και ορισμένο, διότι, αλλιώς, είναι απαράδεκτοι και δεν υπάρχει υποχρέωση αιτιολογίας για την απόρριψή τους. Δεν αποτελεί όμως λόγο αναιρέσεως η εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και ειδικότερα, η εσφαλμένη αξιολόγηση των καταθέσεων των μαρτύρων, η παράλειψη αναφοράς και αξιολόγησης κάθε αποδεικτικού μέσου χωριστά και η παράλειψη της αξιολογικής συσχέτισεως των

αποδεικτικών μέσων, καθόσον στις περιπτώσεις αυτές, με την επίφαση της ελλείψεως αιτιολογίας, πλήττεται η αναιρετικά ανέλεγκτη περί τα πράγματα κρίση του συμβουλίου της ουσίας. Τέλος, εσφαλμένη εφαρμογή ουσιαστικής ποινικής διατάξεως, ιδρύουσα τον από το άρθρο 484 παρ. 1 στοιχ. β' ΚΠΔ λόγο αναιρέσεως του βουλεύματος υφίσταται, στην περίπτωση, κατά την οποία το συμβούλιο δεν υπήγαγε σωστά τα πραγματικά περιστατικά που δέχτηκε στη διάταξη που εφαρμόστηκε (ευθεία παραβίαση) και όταν η παραβίαση της ουσιαστικής ποινικής διατάξεως γίνεται εκ πλαγίου, πράγμα το οποίο συμβαίνει, όταν στο πόρισμα του βουλεύματος, που περιλαμβάνεται στο συνδυασμό αιτιολογικού και διατακτικού και ανάγεται στα στοιχεία και την ταυτότητα του εγκλήματος, έχουν εμφιλοχωρήσει ασάφειες, αντιφάσεις ή λογικά κενά, με αποτέλεσμα να μην είναι εφικτός, ο αναιρετικός έλεγχος της ορθής εφαρμογής της ουσιαστικής ποινικής διατάξεως που εφαρμόστηκε, οπότε το βούλευμα στερείται νόμιμης βάσης.

Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από το προσβαλλόμενο υπ' αριθ. 734/2005 βούλευμα, το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών με επιτρεπτή καθολική αναφορά στην ενσωματωμένη σ' αυτό εισαγγελική πρόταση, προκειμένου να καταλήξει στην παραπεμπτική για τον κατηγορούμενο και ήδη αναιρεσιέοντα κρίση του για το έγκλημα της κατοχής και διάθεσης προς πώληση χωρίς δικαίωμα έργων, που είναι αντικείμενα πνευματικής ιδιοκτησίας, κατ' επάγγελμα, διέλαβε ανελέγκτως, ότι από τα αποδεικτικά μέσα που αναφέρονται γενικώς κατά το είδος τους και συγκεκριμένως, από τις καταθέσεις των μαρτύρων, το σύνολο των εγγράφων που προσκομίστηκαν και υπάρχουν στη δικογραφία σε συνδυασμό με την απολογία και το απολογητικό υπόμνημα του κατηγορουμένου, προέκυψαν τα εξής πραγματικά περιστατικά: "Ο Υπουργός Παιδείας και Θρησκευμάτων, με την από 25-6-2001 και αριθ. πρωτ. Γ2/3901, προς τον προϊστάμενο της Εισαγγελίας Πλημ/κών Αθηνών, μηνυτήρια αναφορά, επισήμαινε μεταξύ άλλων και τα εξής: "... 1. Σύμφωνα με το άρθρ. 60 του Ν. 1566/85 "Δομή και λειτουργία της Α/θμιας και Β/θμιας Εκπ/σης και άλλες διατάξεις (Α' 167), όπως τροποποιήθηκε με την παρ. 3 του άρθρου 7 του Ν. 2525/97, η μεν συγγραφή των κύριων και βοηθητικών βιβλίων που χρησιμοποιούνται από τους μαθητές των σχολείων α/θμιας και β/θμιας εκπ/σης γίνεται, κατά την προβλεπόμενη στις ως άνω διατάξεις διαδικασία, από το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο (Π.Ι.), η δε έκδοση, κυκλοφορία και διάθεσή τους στους μαθητές γίνεται από τον Οργανισμό Εκδόσεως Διδακτικών Βιβλίων (Ο.Ε.Δ.Β.). 2) Το δικαίωμα χρήσης και εκμετάλλευσης των ανωτέρω βιβλίων ανήκει, στο Υπουργείο Εθν. Παιδείας και Θρησκευμάτων, εκτός και αν υπάρχει αντίθετη σχετική συμφωνία με τους συγγραφείς. 3) Για το σχολικό έτος 2001 - 2002 εγκρίθηκε αρμοδίως: Α) μεταξύ άλλων, η έκδοση των βιβλίων για χρήση των μαθητών των Α', Β' και Γ' τάξεων του Ενιαίου Λυκείου α) ΕΥΚΛΕΙΔΙΑ ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ, Ηλ. Αργυρόπουλου, Π. Βλάμου, Γ. Κατσούλη, Στ. Μαρκάτη και Π. Σιδέρη β) ΦΥΣΙΚΗ ΘΕΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΗΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗΣ Γ' Τάξης Ενιαίου Λυκείου, Α. Ιωάννου, Γ. Ντάνου, Α. Πήττα, Στ. Ράπτη (βιβλίο Μαθητή) και γ) ΦΥΣΙΚΗ ΘΕΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΗΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗΣ, Λύσεις των Ασκήσεων Γ' Τάξης Ενιαίου Λυκείου, Α. Ιωάννου, Γ. Ντάνου, Α. Πήττα και Στ. Ράπτη. Β) Μεταξύ άλλων, η έκδοση του βιβλίου για τις βιβλιοθήκες των Ενιαίων Λυκείων ΦΥΣΙΚΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, Γ' Τάξη Ενιαίου Λυκείου, Ν. Αλεξάκη, Σ. Αμπατζή, Γ. Γκουγκούση κ.α. Οι σχετικές, για τα παραπάνω βιβλία Υπουργικές Αποφάσεις, ήτοι Γ2/3672/, Γ2/3673/ υπογράφηκαν την 11η Ιουνίου 2001 και ενώ το περιεχόμενό τους γνωστοποιήθηκε

την 20η Ιουνίου 2001 στον Πρόεδρο του Ο.Ε.Δ.Β. για να προβεί στην έκδοση (εκτύπωση) τους, πληροφορίες στην υπηρεσία μας ανέφεραν ότι ήδη φωτοτυπίες τους από τα αντίστοιχα χρωμοφάν (μήτρες εκτύπωσης) φέρουσες τους τίτλους και τα λοιπά στοιχεία του ΥΠΕΠΘ και των σχολικών βιβλίων, πανομοιότυπες με τα βιβλία που πρόκειται να εκδοθούν και να διατεθούν στους μαθητές, διατίθενται έναντι τιμήματος από ένα τουλάχιστον βιβλιοχαρτοπωλείο - φωτοτυπείο (.....).

4) Επειδή το δικαίωμα χρήσης και εκμετάλλευσης των ως άνω σχολικών βιβλίων ανήκει αποκλειστικά στο ΥΠΕΠΘ, κατά την 22α Ιουνίου 2001, ημέρα Παρασκευή και ώρα 15.00', ο προϊστάμενος της Δ/σης Σπουδών Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης του ΥΠΕΠΘ (.....) συνοδευόμενος από τον τμηματάρχη, αποσπασμένο στην ανωτέρω Δ/ση Εκπ/κό, επισκέφθηκαν το προμνημονευθέν φωτοτυπείο από το οποίο, αφού διαπίστωσαν ότι διέθετε φωτοτυπίες των προαναφερθέντων σχολικών βιβλίων, αγόρασαν αντί συνολικού τιμήματος δρχ. 13.000 τα εξής βιβλία σε φωτοτυπίες:

α) ΕΥΚΛΕΙΔΕΙΑ ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ, Ηλ. Αργυρόπουλου, Π. Βλάμου, Γ. Κατσούλη, Στ. Μαρκάτη και Π. Σιδέρη β) ΦΥΣΙΚΗ ΘΕΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΗΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗΣ, Γ' Τάξης Ενιαίου Λυκείου, Α. Ιωάννου, Γ. Ντάνου, Α. Πήττα και Στ. Ράπτη (βιβλίο Μαθητή) γ) ΦΥΣΙΚΗ ΘΕΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΗΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗΣ, Λύσεις των Ασκήσεων Γ' Τάξης Ενιαίου Λυκείου, Α. Ιωάννου, Γ. Ντάνου, Α. Πήττα και Στ. Ράπτη δ) ΦΥΣΙΚΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ Γ' Τάξη Ενιαίου Λυκείου, Ν. Αλεξάκη, Σ. Αμπατζή, Γ. Γκουγκούση κ.α. και ε) ΕΚΘΕΣΗ - ΕΚΦΡΑΣΗ Γ' Λυκείου (Αναμόρφωση του υπάρχοντος ήδη εγκεκριμένου Διδ. Βιβλίου)....".

Με βάση, λοιπόν το προεκτεθέν περιεχόμενο της μηνυτήριας αυτής αναφοράς και σύμφωνα με το άρθρο 43 παρ. 1α του ΚΠΔ, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο άσκησης της ποινικής δίωξης, ο εισαγγελέας, κίνησε την ποινική δίωξη για την παράβαση του άρθρου 66 παρ. 3-1, 5, 6 Ν. 2121/1993 περί πνευματικής ιδιοκτησίας από δράστη που ενεργεί κατ' επάγγελμα και με την υπ' αριθμ. Β01/2479 από 9-7-2001 παραγγελία του, παρήγγειλε κυρία ανάκριση. Κατά το στάδιο δε της κυρίας ανάκρισης εξετάστηκαν οι μάρτυρες, καικαι προσκομίστηκαν όλα τα έγγραφα της δικογραφίας, από τα οποία προκύπτει ότι: Ο εκκαλών - κατηγορούμενος , στις 22-6-2001 χωρίς δικαίωμα και κατά παράβαση του Ν. 2121/1993 "περί πνευματικής ιδιοκτησίας" κατείχε και διέθετε προς πώληση, στο επί της οδού κατάστημα - φωτοτυπείο που εκμεταλλευόταν αυτός ο ίδιος, τα υπό έκδοση αναφερόμενα στην ως άνω μηνυτήρια αναφορά βιβλία, τα οποία μάλιστα πούλησε στους ως άνω εξετασθέντες μάρτυρες που κατέβαλαν το συνολικό τίμημα των 13.000 δραχμών, όπως τούτο προκύπτει από τις από 22-6-2001 ταμειακές αποδείξεις. Τα εν λόγω βιβλία αφορούσαν το σχολικό έτος 2001 - 2002 και είχαν εγκριθεί με τις υπ' αριθμ. Γ2/3672/11-6-2001 και Γ2/3673/11-6-2001 Υπουργικές αποφάσεις του Υπουργού Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων και το δικαίωμα χρήσης και εκμετάλλευσης αυτών ανήκε στο ΥΠΕΠΘ, η δε έκδοση, κυκλοφορία και διάθεσή τους ανήκε αποκλειστικά στον Ο.Ε.Δ.Β. Ο κατηγορούμενος κατείχε και διέθετε τα ως άνω αναφερόμενα στην μηνυτήρια αναφορά βιβλία με την μορφή θερμοκολλημένων φωτοτυπιών και τα διέθετε έναντι του συνολικού τιμήματος των 13.000 δραχμών σε τρίτους, πριν τα εν λόγω βιβλία κυκλοφορήσουν και διατεθούν από τον Ο.Ε.Δ.Β., χωρίς την άδεια του ΥΠΕΠΘ και των συγγραφέων των βιβλίων αυτών, εν γνώσει του ότι αυτό απαγορεύεται. Είναι κατ' ακολουθίαν τούτων πρόδηλη η τέλεση πράξεως, κατά παράβαση του Ν. περί πνευματικής ιδιοκτησίας σε βάρος του ΥΠΕΠΘ και των συγγραφέων των επίμαχων βιβλίων, οι

οποίοι και είχαν εκχωρήσει τα πνευματικά τους δικαιώματα και μάλιστα το δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου (βιβλίων) -περιουσιακό δικαίωμα- στο ΥΠΕΠΘ και την έκδοση, κυκλοφορία και διάθεση των επίδικων βιβλίων που ανήκε αποκλειστικά και μόνον στον Οργανισμό Εκδόσεως Διδακτικών Βιβλίων, σύμφωνα με τις προαναφερόμενες Υπουργικές αποφάσεις. Περαιτέρω, συντρέχει στο πρόσωπο του κατηγορουμένου η επιβαρυντική περίπτωση της κατ' επάγγελμα διάπραξης της περί πνευματικής ιδιοκτησίας παράβασης, καθόσον οι περιστάσεις υπό τις οποίες τελέστηκε εκ μέρους του η αποδιδόμενη σ' αυτόν ως άνω πράξη, φανερώνουν ότι μετέρχεται το έγκλημα αυτό της κλοπής πνευματικής ιδιοκτησίας κατ' επάγγελμα, αφού είχε διαμορφώσει την ανάλογη υποδομή (χρησιμοποίηση φωτοτυπικών μηχανημάτων για εκτύπωση των βιβλίων αυτών και πώληση αυτών με την μορφή θερμοκολλημένων φωτοτυπιών εντός του καταστήματος - φωτοτυπείου του, οι οποίες βρίσκονταν στα ράφια του καταστήματος έτοιμες να πωληθούν σε κάθε ενδιαφερόμενο αγοραστή) με πρόθεση επανειλημμένης τέλεσης της πράξης αυτής προς τον σκοπό πορισμού σταθερού εισοδήματος (απόκτηση κέρδους από την έναντι τιμήματος πώληση των εν λόγω βιβλίων). Οι περιστάσεις, κάτω από τις οποίες έγινε η πράξη, τα ωθήσαντα στην πράξη αιτία και ο τρόπος τελέσεως του εγκλήματος μαρτυρούν την, κατά την κοινή αντίληψη έντονη ροπή του υπαιτίου προς τη διάπραξη της μορφής αυτού του εγκλήματος που τον καθιστούν ιδιαίτερα επικίνδυνο άτομο για την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας ή των συγγενικών δικαιωμάτων.

Ο αναιρεσείων βάλλει κατά της ορθότητας του προσβαλλόμενου βουλεύματος με τους εξής λόγους αναιρέσεως: Α) Έλλειψη ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας και εσφαλμένη εφαρμογή της ουσιαστικής ποινικής διατάξεως του άρθρου 66 παρ. 1 Ν. 2121/1993, καθ' όσον, τα αναφερόμενα στο σκεπτικό του βουλεύματος βιβλία χαρακτηρίζονται ως "έργα", χωρίς ωστόσο στο σκεπτικό ή στο διατακτικό του βουλεύματος, να αναφέρεται, αν αυτά είναι και "πρωτότυπα έργα", όπως, για τη συγκρότηση του διωχθέντος εγκλήματος, απαιτεί η διάταξη της παραγράφου 1 του άρθρου 66 Ν. 2121/1993, δεδομένου του ότι αυτά δεν είχαν ακόμη κυκλοφορήσει (εκδοθεί). Επί του λόγου αυτού αναιρέσεως, πρέπει να ληφθούν τα εξής: Κατά τη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 1 ν. 2121/1993, ως έργο νοείται κάθε πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης, που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή. Εννοεί δηλαδή ο νομοθέτης με την ανωτέρω διάταξη κάθε δημιούργημα του ανθρώπινου πνεύματος που υποπίπτει στην όραση ή στην ακοή, ή και στις δύο αυτές αισθήσεις, και είναι πρωτότυπο. Πότε υπάρχει έργο και είναι πρωτότυπο, θα το κρίνει ο δικαστής. Η "πρωτοτυπία" που απαιτεί ο νόμος, σημαίνει ότι το έργο είναι πρωτοφανές στην ουσία (ιδέες) ή στη μορφή του, ή και στα δύο, ανεξάρτητα από την όποια αξία ή απαξία αυτού, επιστημονική ή καλλιτεχνική. Το γεγονός, ότι ένα τέτοιο έργο (επιστημονικό ή λογοτεχνικό), δεν έχει κυκλοφορήσει ακόμη, δεν σημαίνει ότι δεν προστατεύεται από τις διατάξεις του Νόμου περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας. Επομένως, η έννοια του "πρωτοτύπου έργου", δεν συνδέεται με το εάν το έργο αυτό έχει ήδη κυκλοφορήσει ή όχι, αλλά με την έννοια της πνευματικής δημιουργίας αυτού, όπως αυτή προσδιορίστηκε ανωτέρω. Στην προκειμένη περίπτωση, ο αναιρεσείων κατηγορείται ότι, υπό την ως άνω επαγγελματική αυτού ιδιότητα και δυνατότητα, αναπαρήγαγε και κατείχε προς πώληση τα συγκεκριμένα σχολικά βιβλία, υπό μορφή θερμοκολλημένων φωτοτυπιών, από τις αντίστοιχες μήτρες εκτύπωσης (Χρωμοφάν)

του Ο.Ε.Δ.Β. πριν από την εκτύπωση και κυκλοφορία αυτών υπό του ως άνω Οργανισμού. Το ότι τα βιβλία αυτά είναι έργα πρωτότυπα, υπονοείται σαφώς από τη μνεία των ονομάτων των συγγραφέων, ενός εκάστου των βιβλίων τούτων, οι οποίοι και είχαν εκχωρήσει τα πνευματικά δικαιώματα του έργου τους στο Υπουργείο Παιδείας, και την έκδοση και κυκλοφορία αυτού στον Οργανισμό Εκδόσεως Διδακτικών Βιβλίων.

Β) Εσφαλμένη εφαρμογή και ερμηνεία ουσιαστικής ποινικής διατάξεως, καθ' όσον το προσβαλλόμενο βούλευμα, ενώ εις το ίδιον αυτού σκεπτικό (7ο φύλλο, οπισθία σελίδα) παραπέμπει αυτόν για παράβαση του άρθρου 66 παρ. 3-1, 5,6 Ν. 2121/1993, παρά ταύτα, δια της εξ ολοκλήρου αναφοράς του στην ενσωματωμένη, εις αυτό, εισαγγελική πρόταση, αποδέχεται, κατά τρόπο αντιφατικό, παραπομπή τούτου με άλλη, δυσμενέστερη και νεότερη διάταξη, αφού εις την εισαγγελική πρόταση (2ο φύλλο, οπισθία σελίδα του βουλεύματος), αναφέρεται η διάταξη του άρθρου 66 παρ. 1 Ν. 2121/1993, όπως η παράγραφος αυτή αντικαταστάθηκε με το άρθρο 81 παρ. 9 Ν. 3057/2002, η οποία αποτελεί δυσμενέστερη για τον κατηγορούμενο διάταξη, τόσο από πλευράς ποινικής περιγραφής της αντικειμενικής υποστάσεως του εγκλήματος, όσο και από πλευράς ποινής, δεδομένου του ότι προβλέπει μεγαλύτερο όριο χρηματικής ποινής, 15.000 ευρώ, έναντι 5.000.000 δραχμών, της αρχικής διατυπώσεως του νόμου.

Πράγματι, η τοιαύτη υπέρβαση γίνεται στην εισαγγελική πρόταση, πλην όμως, από το, ως άνω, σκεπτικό του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών (7ο φύλλο του βουλεύματος), σε συνδυασμό προς το σκεπτικό του επικυρωθέντος βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών, (6ο φύλλο υπ' αριθμ. 4068/2004 βουλεύματος) δεν γεννάται αμφιβολία ότι η ποινική αναφορά γίνεται στη διάταξη του άρθρου 66 παρ. 1 Ν. 2121/1993, χωρίς τη φερόμενη ως δυσμενέστερη τροποποίηση αυτής, με το άρθρο 81 παρ. 9 του Νόμου 3057/2002. Εξ άλλου, επειδή η παραπομπή του αναιρεσείοντος κατηγορουμένου, για την ανωτέρω παράβαση του Νόμου περί πνευματικής ιδιοκτησίας, γίνεται σε βαθμό κακουργήματος, η διάταξη που προβλέπει την ποινική κύρωση, δι' αυτόν, είναι η τοιαύτη της παραγράφου 3 του άρθρου 66 Ν. 2121/1993 (με απειλούμενη ποινή καθείρξεως μέχρι 10 ετών, και χρηματική ποινή 5 έως 20 εκατομμυρίων δραχμών), η οποία ουδόλως έχει τροποποιηθεί ή αντικατασταθεί και η διάταξη αυτή (άρθρο 66 παρ. 3 Ν. 2121/1993), μνημονεύεται, όπως πρέπει, ορθώς (άρθ. 321 παρ. 2 Κ.Π.Δ.) τόσο στο πρωτόδικο, όσο και στο προσβαλλόμενο βούλευμα.

Γ) Έλλειψη ειδικής αιτιολογίας και εσφαλμένη εφαρμογή και ερμηνεία ουσιαστικής ποινικής διατάξεως, καθ' όσον το προσβαλλόμενο βούλευμα, αβάσιμα, προς απόδοση εις αυτόν της επιβαρυντικής περιστάσεως της κατ' επάγγελμα τελέσεως του ως άνω εγκλήματος, δέχεται ότι ούτος είχε διαμορφώσει την υποδομή με πρόθεση επανειλημμένης τελέσεως της πράξης αυτής, ενώ τα φωτοτυπικά και τα άλλα μηχανήματα, που χρησιμοποίησε, ήταν ο εξοπλισμός και τα εργαλεία της νομίμου επαγγελματικής απασχολήσεώς του, ως ιδιοκτήτου καταστήματος φωτοτυπείου. Επίσης, το προσβαλλόμενο βούλευμα, δεν αναφέρει πόσα βιβλία βρέθηκαν εις χείρας του, ποιών συγγραφέων και ποιών εκδόσεων, για να διαπιστωθεί, έτσι, η "κατ' επάγγελμα" τέλεση της αποδιδομένης εις αυτόν εγκληματικής πράξεως. Αλλά, ανεξαρτήτως του εάν τα φωτοτυπικά και τα άλλα

μηχανήματα αποτελούσαν τον νόμιμο επαγγελματικό εξοπλισμό του αναιρεσεύοντος, στη συγκεκριμένη περίπτωση αποτέλεσαν ακριβώς και την υποδομή προς εκτέλεση της εγκληματικής πράξεως που του αποδίδεται, αφού ούτος, κατ' αυτόν τον τρόπο, είχε την ευχέρεια, τις γνώσεις, και τη δυνατότητα, όχι μόνο της φωτοτυπικής αναπαραγωγής των επιδίκων βιβλίων, αλλά και της περαιτέρω πωλήσεως αυτών, εις στο κοινό. Και ναι μεν, δεν αναφέρεται στο βούλευμα, πόσα αντίτυπα των ως άνω βιβλίων ευρέθησαν εις χείρας του, αρκεί όμως η διαπίστωση ότι αυτά ήταν προσιτά, προς αγορά από τους τρίτους, εις το κατάστημά του και η δυνατότητα και πρόθεση αυτού να αναπαραγάγει περαιτέρω και άλλα αντίτυπα αυτών, δεδομένου ότι το αντίτιμο της πωλήσεως των ως άνω πέντε βιβλίων (13.000 δραχμές), δεν ήταν καθόλου ευκαταφρόνητο.

Δ) Έλλειψη ειδικής αιτιολογίας, καθ' όσον δεν αιτιολογήθηκε η απόρριψη του ισχυρισμού του αναιρεσεύοντος, ότι πίστευε, λόγω πλάνης (άρθ. 31 παρ. 2 Π.Κ.), ότι δεν διαπράττει άδικη πράξη, φωτοτυπώντας τα αντίτυπα των ανωτέρω βιβλίων, αφού αυτά παρείχοντο δωρεάν εις τους μαθητές των Δημοσίων Σχολείων Δημοτικής και Μέσης Εκπαιδεύσεως (άρθ. 13 Ν. 749/1970 περί Διδακτικών Βιβλίων) και είχαν ήδη γίνει "κοινόχρηστα τοις πάσιν" με την κυκλοφορία τους σε ηλεκτρονική μορφή, είτε μέσω Ιντερνέτ, είτε μέσω δωρεάν προσφερομένων CD ROM. Την απόρριψη του ισχυρισμού αυτού δεν ήταν υποχρεωμένο το Συμβούλιο να αιτιολογήσει ειδικώς, δεδομένου ότι ο ισχυρισμός αυτός δεν είχε προβληθεί από τον αναιρεσεύοντα με πληρότητα, εν όψει του ότι δεν είχε επικαλεστεί ο αναιρεσεύων ότι η ανωτέρω πλάνη του ήταν συγγνωστή και δεν συνοδευόταν ο ισχυρισμός του αυτός από την επίκληση των θεμελιούντων το συγγνωστό της πλάνης του πραγματικών περιστατικών, όπως απαιτεί η διάταξη του άρθρου 31 παρ. 2 του Π.Κ., κατά την οποία "η πράξη δεν καταλογίζεται στο δράστη, αν αυτός πίστευε λόγω πλάνης ότι είχε το δικαίωμα να τελέσει την πράξη και η πλάνη του ήταν συγγνωστή", πράγμα το οποίο συμβαίνει, όταν, την προσήκουσα επιμέλεια και προσοχή καταβάλλων ο δράστης, δεν μπορούσε να διαγνώσει την πλάνη του, δηλαδή τον άδικο χαρακτήρα της πράξεώς του. Με αυτά που δέχτηκε το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών, διέλαβε στο προσβαλλόμενο βούλευμά του την κατά τα άνω επιβαλλόμενη ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, αφού εκθέτει σ' αυτό με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις τα πραγματικά περιστατικά, από τα οποία συνήγαγε την κρίση του για τη συνδρομή των αντικειμενικών και υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος της κατοχής και διαθέσεως προς πώληση, χωρίς δικαίωμα, έργων που είναι αντικείμενα πνευματικής ιδιοκτησίας, κατ' επάγγελμα (άρθρα 66 παρ. 3-1, 5, 6 Ν. 2121/1993 και 13 περ. στ' ΠΚ), για το οποίο παραπέμφθηκε ο αναιρεσεύων να δικάσθει, μνημονεύει δε τις αποδείξεις από τις οποίες προέκυψαν τα περιστατικά αυτά και παραθέτει τις νομικές σκέψεις και τους συλλογισμούς, με βάση τους οποίους το Συμβούλιο Εφετών υπήγαγε τα περιστατικά αυτά στις εφαρμοσθείσες ως άνω ουσιαστικές διατάξεις, τις οποίες, ούτε ευθέως, αλλ' ούτε και εκ πλαγίου παραβίασε με ασαφείς ή ελλιπείς ή αντιφατικές παραδοχές ή διατάξεις ή με οποιονδήποτε άλλον τρόπο.

Συνεπώς, οι από το άρθρο 484 παρ. 1 στοιχ. β' και δ' του ΚΠΔ προβαλλόμενοι λόγοι αναιρέσεως, με τους οποίους πλήττεται το αναιρεσιβαλλόμενο βούλευμα για εσφαλμένη εφαρμογή των εφαρμοσθεισών ουσιαστικών ποινικών διατάξεων και έλλειψη της επιβαλλόμενης ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας, είναι

αβάσιμοι, κατά το μέρος δε που με τον τελευταίο, με την επίφαση της ελλείψεως ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας, πλήττεται η αναιρετικώς ανέλεγκτη κρίση του Συμβουλίου της ουσίας ως προς την ουσιαστική εκτίμηση των αποδείξεων, είναι απαράδεκτος και, ως τέτοιοι, πρέπει να απορριφθούν και, μετά ταύτα, επειδή δεν υπάρχει άλλος παραδεκτός λόγος αναιρέσεως προς εξέταση, πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση αναιρέσεως στο σύνολό της και να καταδικαστεί ο αναιρεσείων στα δικαστικά έξοδα (άρθρο 583 παρ. 1 ΚΠΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 14 Φεβρουαρίου 2006 αίτηση του για αναίρεση του υπ' αριθ. 734/2005 βουλεύματος του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών.

Και

Καταδικάζει τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα εκ διακοσίων είκοσι (220) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 16 Ιανουαρίου 2007.

Και,

Εκδόθηκε στην Αθήνα στις 6 Φεβρουαρίου 2007.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ